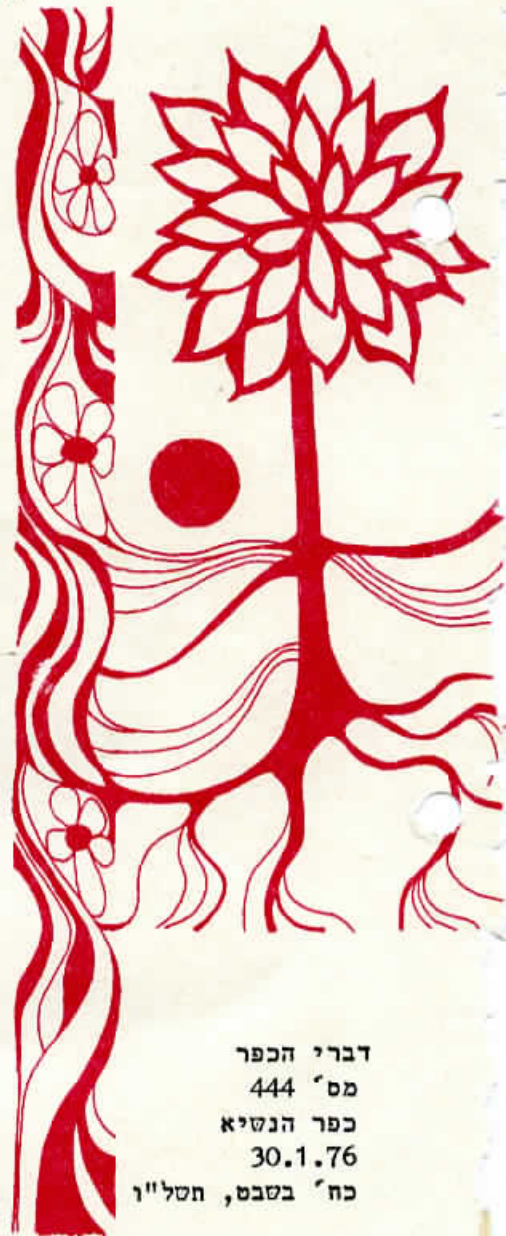
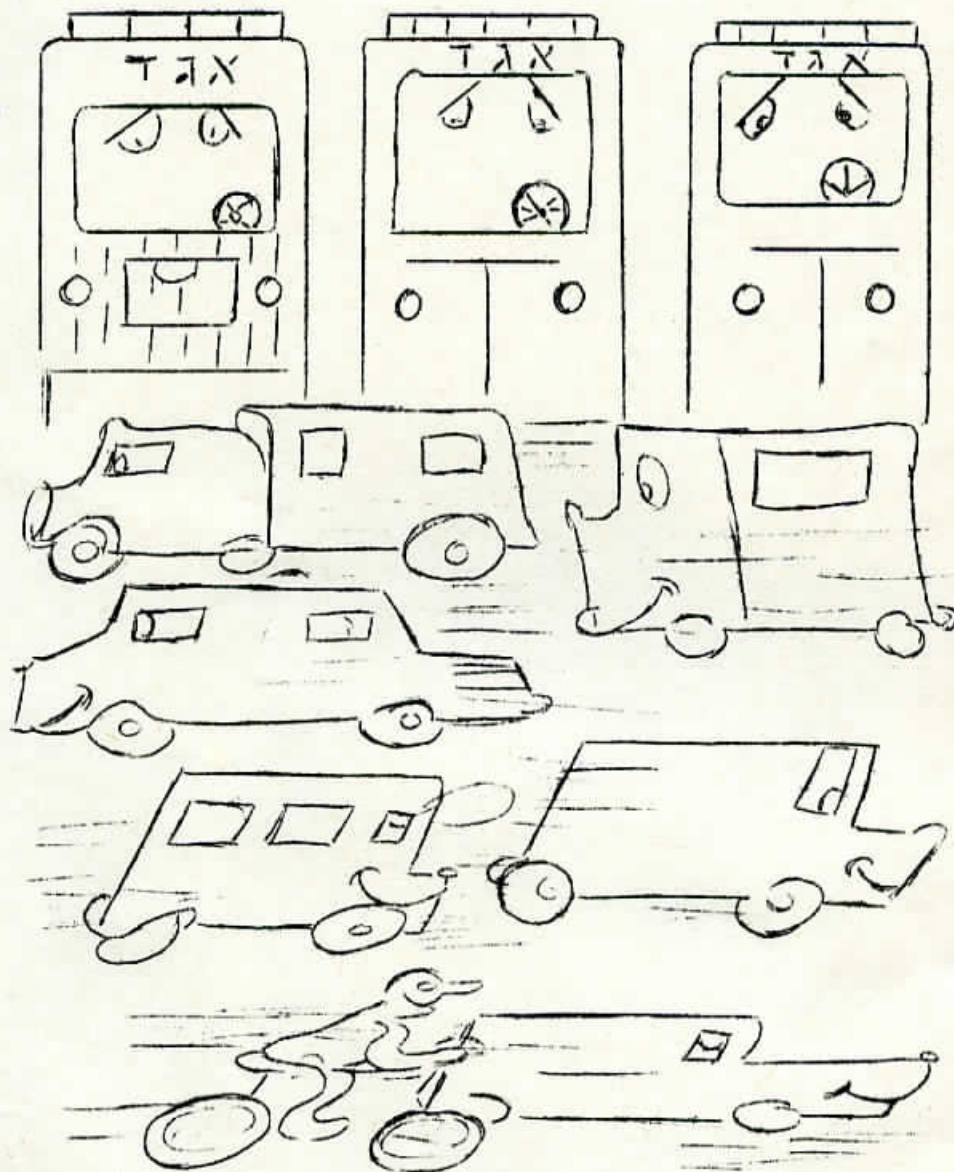

דברי הכפר

דברי הכפר
מס' 444
כפר הנשיא
30.1.76
כח' בטבת, חסל"ו

לה הקא - גראוה' !

ז ה אכפת ל י

* ס ז ל * ט ו ב *

※ ※ ※

מי ששומר בשער ומרגיש שהוא צריך לנסע לחם עם

הרכב הצמוד שלו ביום שישי בבוקר - בבקשה

מי חיס לו עבודה בית לעסות או ספר לקרא באחר

זמן - בבקשה

מה כמוגזם - לפי דעתי - זה, כאשר נוסעים

לסער ברכב וי'ושבים פאחורי הכיתן בחור הרכב,

כך שאין אפשרות לראות את השער ואין אפשרות

בכלל לעמוד מכונת נכנסת.

16

ל ס כ י ר ה

צמיג . חדש לאופניים $26 \times 13/8$

לפניה לשאול סמברג (אפשר גם בשבת!)

ס י ג ר ז ח

מחודש מברואי נחחיל לחלק סיגריות

כל יום שלישי מ-8.00 - 9.00 בערב

במקום יום חמישי.

כתובה

קרול ובתיה

ה ו ד ע ה מ ו ק ד מ ח

6.2.76 ש ב ח
ח י ע ת ו

כולל פגישה עם חברי קבוץ אפיק

ב - 13.2.76 פגישה עם ש.ש.ש.

כל חברי שנת שירות שליטת והחילים מוזמנים
במיוחד.

ל י ל ש ב ת ז ה

"קססנו של ג' ים"

(משחקים ושעשועים)

בחדר האכל ב- 9.15

בסיון   רקודים

מחננו המתקדם de האלכיר

ייתכן שרק מעטים מבטעדים על כך שהוא מחפץ (יחד עם המזכיר) וייתכן שהם רבים. קשה להעריך מה היה ההד של מדור זה, שמראש לא רצה להיות פולמוסי ולעורר תגובות, ואף ניסה, לעיתים קרובות, דווקא לבטא הסכמה רחבה.

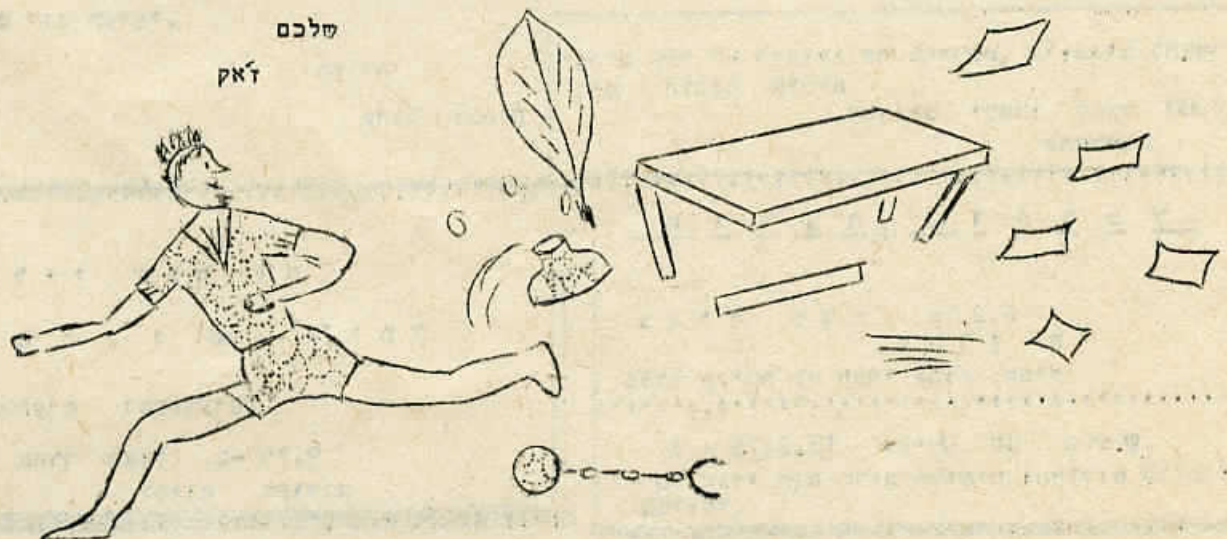
אך ככל שהחברה גדלה ומתגוונה מבחינת הגיל, הרקע, השאיפות, גובר הקושי להגיע למכנה משותף. כמעט בכל ענין חשוב, מתפצלת החברה למחנות, והחלוקה מבטאו כינויים שחלו בהרכבה. לכן, לא רחוק היום, בו המזכיר שירצה לכתוב מולחנו, ישב לפניו הניר החלק עם העט בידו, כשפנקסו מלא וגדוש נושאים הראויים להופיע - ואינו מוצא את הדרך המתאימה.

"החברה הטובה" של כפר הנשיא.... כמה פעמים שמענו את הביטוי הזה בזמן האחרון? ואמנם זוהי דמותה של חברתנו בחוץ, באיחוד ובאזור, וגם אורחים הבאים אלינו מחרשמים כך. ואילו אנחנו מרגישים מאד את חולשותינו, והפגמים החברתיים שלנו אינם נותנים לנו מנוח.

אולי נוכל כולנו להסכים שחברה טובה היא זו שאינה מרוצה מעצמה, זו המחפשת ללא הרף כיצד להשתפר. אם כך הדבר, חברת כפר הנשיא היא חברה טובה מאד, שאינה קופאת על שמריה, שהוויכוחים בה אינם פוסקים. אלא שדווקא הסכמה כזו, החלושה ממציאות יום-יומית, אינה פותרת דבר. כדאי שנראה, בעיניים פקוחות, שביסודות חיינו המשותפים, איך כלל הסכמה, ויש אפילו ניגודים רציניים ביותר: חומרנות מול ערכיות, האושר כמטרה חיו של האדם מול הרעיון והמשמעת האצטית, צרכים אישיים מול צרכי המדינה, הכלל, החברה. בנושאים אלה ואחרים, נדמה שאין עוד אפשרות לגשר בין הנסיונות והדעות השונות והמנוגדות.

מה שניתן לעשות, כדי שנישאר חברה על אף הכל, ו"חברה טובה" בפרט, הוא לגלות סובלנות סבלנות ויחסי אנוש משופרים. זה לא יפתור לנו את הבעיות, אך בהחלט יעזור לנו לעבור את הזמן - בין השינוי האחרון לבין.... השינוי הבא!

מכל מקום, השינוי המידי הוא החלפת המזכירים. יורשה נא לשולחן זה לפני פרוקו, לאחל הצלחה רבה למזכירה הזמנית ולמזכיר הקבוע הנבחרו, ולהודות לחברים הרבים ששייטפו פעולה עם המזכיר היוצא.

והאסיפה היא הפכפכה.

האסיפה היא עליונה, האסיפה היא ריבונית.

לפני זמן לא רב החליטה האספה שאין להחליט על טלביזיות בחדרים מחוץ לנושא על העלאת רמת החיים הפרטית והצבורית.

החבוע החליטה את ההיפך.

לפני שבועיים אישרה האספה את האיסור על טלביזיה פרטית

השבוע החליטה אח ההיפך.

לפני שלושה שבועות הסכימה האטיפה שמספני היסע לחו"ל.

לפני שבוע הסכימה שדור גם יסע, מסעמי עקביות!

האמנם ? מה פתאום ? היחכך ? הכיצד ?

אומרים שהחברה הקבוצית היא דינמית. דינמית, זאת אומרת משתנה. משתנה איך? על ידי שנוי עמדות, דעות ונקיטת החלטות. כל אלה מהווים תהליך חברתי. תהליך המביא או חנו לפעמים למשברים, לנקודות מפנה ולחסר וודאות.

נראה לי, שההפכפכות של האספה נובעת מחסר המודעות שלנו לעצם הההליכים המסתמנים משורה של החלטות. אנחנו משתכנעים כך או אחרת, בגלל נסוחים מתוחכמים, בגלל פלפולים ובגלל עיפות ורצון לגמור ענין. לעתים קרובות אנו מצביעים אחרת מדעתנו באותו נושא בגלל הסיבות האלו.

נקודת המפנה או המסבך הנוכחיים, גורמים להחלטות המקדמות את רמתו של הפרט ומשאירות
אח הדאגה לכלל, לאלה המסוגלים לדבר.

השייך הדבואי גר באוהל כפי מעשן אבותיו. מגג האהל מזדקרת אנטנה של טלוגידיה ולפנים עומדת המכונית. ילדיו הולכים יחפים ואינם מבקרים בבית הספר. באוהל אין חשמל, אין מים ואין ביוב. גם אין כביש למכוניתו. כך הוא מחלק את הכנסותיו.

נווד מסוג אחר, לובש צינע ואיננו מסתפר. הוא גר במק שינה ומוציא כסף על אכל, על עסוק ועל נסיעות לחו"ל מארץ לארץ. אלו הן עדיפויותיו.

ולנו, לנו קשה לקבוע מה העדיפות שלנו. אנו החלטנו לדון בענין בכבוד ראש, העלינו הצעות רבות ונעזר לפני שגמרנו, קפץ סעיף אחד או שניים לראש התור זאת סידרו סרם קבענו.

באפן כללי ניחן לוולק הוצאות על שני סעיפים עקריים: רכישות ושרותים. אצלנו מורגש כאילו יש ניגוד בין הוצאות הפרט והוצאה לצבור שהם המוטגים המקבילים לרכישות ושרותים. למעשה אין ניגוד כע הרי ההוצאות לצבור משמשות את הפרט. דבר זה ברור מתוך הדרישה הברורה לשפור השרותים שעלתה מהחובים. לכן ברור לי שעלינו להפסיק להיכנע ללחצים פרטיים ממש ולכוון משאבים לשפור השרותים.

איך לעשות זאת במסגרת הקבוצית הנוכחית, זאת בפעם אחרת.

מה רע במושב ? חשובה לשאלה זו, שהופנתה אלי בצורה הפגנתית מעט מצד אחד הצעירים בשעת שיחה על בעיות הקבוץ, היא כמובן : אין יום דבר רע במושב - כחנאי שזאת הדרך בה בחרו החיים בו. בהכרה ובהחלטה חופשית. אותה חשובה הייתי נותנת לאדם שהיה שואל אותי "מה רע במושב" או "מה רע בעיר?"

הדבר המדאיג אותי ביותר בהחלטת האספה מאמש, הוא שיש פה תהליך המושך אותנו בעל כרחנו אל המעטה החרוף ואל חוסר הסוויון בלי הנתנו לעצמנו דו"ח לאן פנינו מועדות. נדמה לי שבכל צורת חיים ישנם יתרונות וחסרונות. ועל האדם המבוגר להחליט על מערכת הערכים שלצידה הוא רוצה לחיות. אי-אפשר לקחת את היתרונות של כל העולמות, בלי להתחשב בחסרונות.

הבוחר בכנות בחיי קבוץ, בוחר בשחרור הפרט מדאגה לפרנסת המשפחה, לחנוך ילדיו, לקיומו בעת זקנה ומחלה, בוחר בשחרור מתחרות אישית בעולם חירותי ומוותר מרצון על מידה מסוימת של עצמאות. מי שחשוב לו "היחוד", לא יכול לשים את "האני" בראש דאגותיו בכל עת.

חבר אחד התבטא כך: "לא חשוב לי כל כך, שיש למישהו יותר ממני. אבל מפריע לי שלמישהו יש פחות ממני."

בשבילי יסוד הקבוץ, יסוד החברה הבריאה, הוא רצון החבר להתחלק במה שיש. בעיני לא חשוב הסוויון הפורמלי, אלא סוויון בהזדמנויות. אלך ברצון להצעתו של קולין להעניק לכל חבר מענק שבו יחליט מה לעשות, אבל כל עוד החקציבים הבסיסיים אינם מכסים את הצרכים בשנה שעומד לרשות החבר 280 ל"י בסעיף נופש, וחקציב הנעליים לא מכסה זוג נעליים טובות לשנה, לא תפחד הצעתו של קולין שום בעיה ורק תעורר אסלייה שהקטנו את הפער.

בהחלטת האסיפה שלנו, נחן לראשונה הכשר רשמי ממוסדות המשק לשמוש "במקורות חוץ" כדי לרכוש מיד פריט שהמשק יספיק לחבר "שאינו לא מזל" במשך הזמן. (בסעיף "נסיעות לחו"ל" הקפדנו להציב סייגים בוררים מאד עד לזמן האחרון). בפעם הראשונה הבדלנו בין חברים לא על בסיס צרכים אישיים, זחק, או כל עקרון קבוצי אחר, אלא לפי האמצעים העומדים לרשותם.

המסקנה היא, שעל כל אחד לדאג שיהיו לו הכנסות מן הצד, כי מי רוצה להיות "דפוק" כל הזמן ?

להלן מספר הצעות לחברים:

- גדול עצי פרי ו/או חרנגולות בגינה ומכירת החוצרה לשכוננו
- עשיית מרבדים, שטיחים, תיקים, קרמיקה, " "
- מתן שעורים בשכר בזמרה ו/או דרמה, אנגלית וכו' (אחרי יום העבודה אם אפשר)
- את הילדים אפשר להעסיק כשמרסף לאמהות עובדות בסביבה הקרובה.
- באונה המתאימה אפשר ללקט פטריות ורקפות ולמכרם בראש פנה.

הפכנו לקבוץ האפשרויות הבלתי מוגבלות!

אם הגענו עד הלום בלי כוונה אולי הגיעה השעה לערך בדק-בית ולעשות "רגע-חושבים"? נ.ב. אני מקווה שמתם לב שהמילה סלוויזיה לא מופיעה אפילו פעם אחת ברשימה זו ותבינו שלא על הסלוויזיה באחי לערער.

ל ה ת ח י ל ה כ ל מ ח ד ש (רשמים מביקור באפיק)

אתה נוסע בכביש שומם בלב רמת הגולן, ואחרי זמן מה אתה מתחיל להעלות ספקות האם בכלל קימת אפיק! ורק השלט המצביע על פנייה חדשה באמצע שום מקום, מרגיע אותך שאמנם אתה מתקרב למקום הנכון.

אתה מגיע בחושך ואתה חייב להאמין שאכן הנוף נפלא באור היום, אבל עכשיו הרוח סורקת בעצמה רבה ואתה ממחר להכנס פנימה.
אתה יושב בחדר חם בין אנשים צעירים (ועייפים) שמספרים על מקום הצעיר ומאבקם לפתור בעיות חברה, כח אדם, פרנסה, חינוך, חרבות וקליטה.

אתה מתקשה להתרכז, כי כל הזמן אתה חושב: להתחיל הכל מחדש - מה ואיך היית עושה לו ניתנה לך הזדמנות להתחיל שוב מאפס!

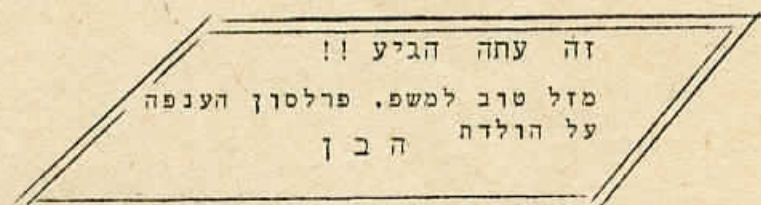
כי למרות ההישגים הממשיים שאתה רואה על פני השטח - (בנינים יפים ובטוחים, מסבך מצוחצח וחדר אכל קטן ומרוהט כהלכה, ואפילו בתי ילדים צבעוניים ואסתטיים - ומקורות פרנסה לא מבוטלים) אתה מרגיש את מעטה הבראשית שבכל! פה אתה נפגש שוב עם החלוציות הבסיסית, זאת שהביאה אותך פעם למנסורה ומשם לכפר הנתיב של היום - דרך ארוכה..... ארוכה! פה אתה נמצא בחברת בני עיר שהחליטו על חיי שיתוף במקום מבודד זה, רחוק (יחסית) ממספחה ונוחיות הכרך.

והם התחילו מאפס: נוהלי חברה ועבודה, אפשרויות של פרנסה, לימודים, קביעת דפוסים בענייני שוויץ, החלטות בדרכי חינוך של "דור ההמשך" (9 ילדים בינתיים!) והנקודה החשובה מכולם - האוכלוסיה רבת היינויים והחזזות. על מנת לבסס את הכל בצורה פחות או יותר איתנה, הם לא כל-כך זקוקים להדרכה (שיטת ה"אסקורט" כפי שהם הסבירו לנו, אלה שבאים ברכב בבוקר וחוזרים לבייתם בערב) כמו שהם זקוקים לטותפים. הם זקוקים לחוספת חברה קבועה, לא זמניים ולא מחנדיבים.
ופה הם פונים לחנועה הקבוצית בכלל ולבני הקיבוצים בפרט, זוגות צעירים ורווקים אחרי שרות צבאי, שיעזרו להם לעמוד באחרי החיים הקיבוציים.

ואתה מואל את עצמך את השאלה: האם בין הצעירים שלנו, "דור ההמשך" שלנו, יש כאלה הרוצים להתחיל הכל מחדש?

נ . ב . ב . הערה גם למבוגרים שבינינו. פגשנו שם את משפחת זיו הווחיקה מאיילת השחר - הוא שמחה המפורסם מן הכרם - ששני בני הזוג עשו את ביתם באפיק לחקופה כל שנה, ונוחנים מנסיונם וחכמת חייהם לכל הדורש, כמו שעשו בזמנו בשדה בוקר. גם זו דרך לחדש ימינו בקדם!

אלזה

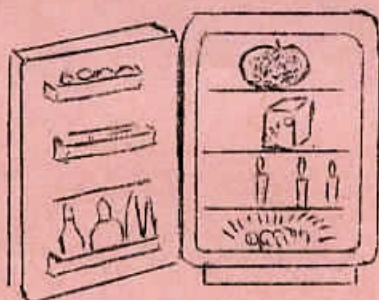
שדרות

מן השדרות

6

אסור להחמיץ הזדמנות - שכבתי במטה לכמה ימים עם חוס גבוה ונצלתי את הזמן בעיון בספרים יחידים של "עצה ועזרה לעקרת הבית". אמנם צחקתי הרבה, אך בין ספורי הסבתא, מצאתי כל מיני חכמות ופסנטים ויהאיו לחיים שלנו. עוד לא הספקתי לנסות את כולם, אך החלטתי להביא לפניכם מבחר רעיונות. כל פעם בנושא אחר. הפעם נעסוק בענייני קירור ומקררים.

- (1) כדי לשמור לימונים במצב פרי לזמן ממושך, החזיקו אותם בשקית ניילון סגורה או בקופסה סגורה היטב.
- (2) ערבבו קליפת הדר מרוסקת עם כמוח שווה של סוכר - אפשר לשמור עליה במשך כל הקיץ בצנצנת סגורה.
- (3) יש לעסוף גבינה בעלי חמץ ולהרחיק אותה מחא ההקפאה.
- (4) רוצים לשמור חלבוני ביצים? הוסיפו כמה טפות שמן ומים ויכולו לשמור עליהם במקרר למספר ימים.
- (5) אפשר לשמור חלבוני ביצים במשך שבועיים לפחות, אם תשימו אותם בצנצנת סגורה. הוציאו אותם מהמקרר כמה שעות לפני השמוש.
- (6) בננות (כן, בננות!) יחזיקו מעמד לכמה ימים אם תעטפו כל אחת מהן בשקית נייר (או נייר חום).
- (7) איך מרחיקים ריחות מהמקרר? הנה כמה הצעות:

- (א) פרוסת לחם לבן.
  - (ב) חפוח אדמה מקולף (לא מבושל).
  - (ג) חבילה סודה לשתייה, פתוחה.
  - (ד) שרפו חתיכת עץ, רסקו את הגחלים, אספו אותם לתוך שקית בד והכניסו למקרר!
- (8) הכניסו נרות למקרר במשך הלילה - הם יבערו לזמן ארוך יותר והלהבה תהיה חזקה יותר.
- אגב, ספרתי לשילה ב-י על חברה שלי הנוהגת להחזיק נרות במקרר, כי אז הם יהיו בחיטג יד בעת הפסקות חשמל... חגובתה של שילה לרעיון גאוני זה הייתה:
- "תארי לך איך יצחקו עלי כולם כשאנסה להדליק נקניקיות בגפרור!"

אשמח לקבל הצעות ועצות מחברים ולשלב אותן בגליונות הבאים.

הלן